

Ummæli av nýggjárskonsertini

Frálík konsert!

Fyrr hevur konsertin, sum hesuferð var tann 5 í røðini fingið heitið: “ársins konsert”, og tað má sigast at vera eitt heiti hon er við at bera við æru. Samstundis var hetta 38. Konsertin hjá Føroya Symfoniorkestri.

Tað var við einum ávísum spenningi at farið varð til konsert, vitandi at skráin sjálvandi var í tí lætta endanum, men tó so, heildarmyndin og framførslan sum heild hevur nakað at siga kortini. Konsertin í ár var sera góð.

VICTOR CARLSEN SKRIVAR
MYNDIR: JENS KR. VANG

Sum nakað nýtt var í ár eitt manskór við. Hetta var sera væl eydnað, tí Tórshavnar Manskór er jú nakað serligt, og ikki er tað heldur so lógið, at teir vóru við, tí ein partur av skránni var jú Soldátarkórið í “Faust” hjá Charles Gounod, so her fingur menninir - sungið á fronskum - rættuliga roynt seg, og sigast má, at frægari kór verður ringt at finna, í hvussu so er á hesum longdar- og breiddargradum. Ikki

sørt minti hetta meg um at hoyra Mario Lanza við sínum “Student Prince” í upptøku frá RCA framføra. Eitt satt meistaraverk, sum vit, ið sótu í hollini fingur endurtikið, eftir at sjónvarps-upptøkutólini vóru sløkt - takk fyri tað.

Konsertin byrjaði still og vøkur við verkum hjá Rossini og Shostakovich, bæði overturua og romansa. Sera vakurt var at hoyra Sámuel Petersen spæla solostemmuna og mana fram tann rætta klangin í violini til hetta sera vakra tema, sum romansan hevur, og so ikki at

Martin Mouritsen hevur stjórnað Føroya Symfoniorkestri alla tíðina sera væl

gloyma vælkenda skoytuvalsins hjá Waldteufel. Føroya Symfoniorkestur vil eg siga hevur sín serliga “sound”, um eg skal nýta eitt fremmant orð, og fyri ikki at skuffa nakran, so er tað eitt ella annað í mínum oyrum, sum sigur mær, at ljóðið kann sýnast nakað “tunnt” viðhvørt, og serstakliga, tá spælt verður spakaliga. Eg veit at tað er ikki lætt at gera nakað við hetta, tí vit mugu minnst til, at flestu av tónleikarunum eru nýggir og óroyndir í symfoniorkestur-samanhangi, so her skal berast yvir við hesum. Samstundis kann

ein fegnast um, at fleiri nýggj andlit vóru við í orkestrinum, sum nýliga eru útbúgvinn innan musikksskúlan, so her eisini gott í væntu, tí hesi ungu eru jú framtíðin, og tey skulu fáa alt rós uppiborið fyri sína lutøku.

At hava felagssang við í konserthøpi, er eisini blivið meir og meir vanligt, ikki bara tann eina sangin, men hesuferð fingur vit høvi at syngja við í tveimum sangum. Frálíka summaryrkingin hjá Christiani Matras við lagi hjá Jógvan Waagstein “Dimmið”, ella “Nú nemur náttin við

